

Světlo mezi stíny



Padlý z nebe a čarodějka

Dagmar Bouzid

SVĚTLO MEZI STÍNY
PADLÝ Z NEBE A ČARODĚJKA

DAGMAR BOUZID

Světlo mezi stíny

Padlý z nebe a čarodějka

Dagmar Bouzid



Nakladatelství KLIKA

Poděkování

Z celého srdce děkuji Radomíru Stodolovi, který byl po celou dobu tichou, ale nepostradatelnou součástí této knihy. S trpělivostí a citem pro slovo procházel každou stránku a pomáhal tomuto příběhu vyrůst. Věnoval jí nespočet hodin, vždy ochotně a s otevřeným srdcem. Děkuji Ti za Tvůj čas, pečlivost i nezištnou podporu, která pro mě znamenala víc, než dokážu slovy vyjádřit.

Text © Dagmar Bouzid
ISBN 978-80-7666-185-1

Slovo autorky

Světlo mezi stíny je příběh, který jsem dlouho nosila v sobě. Je to má prvotina a vypráví o osudu a zakázané lásce. Pokud jste právě otočili tuto stránku, vězte, že si toho hluboce vážím.

„Tento příběh se odehrává dnes i včera a také zítra. Vše, co se zdá být nemožné, je pravda, a co se zdálo jako fakt, zdá se být holý nesmysl. V nedaleké budoucnosti, minulosti i přítomnosti se děje něco, co ovlivní lidské životy – minulé, přítomné i budoucí. Něco, co nedokážou zastavit ani zbraněmi, ani jinou jim známou technologií. Bliží se okamžik, kdy za tento svět – tolik podobný tomu našemu – bude muset bojovat někdo, kdo není ani voják, ani fyzik, nebo vysoce postavený politik či dokonce ani prezident. Je to někdo, kdo vládne silou, na kterou lidstvo již dávno zapomnělo. Říká se jí magie.“

Doreen byla na první pohled obyčejná šestnáctiletá dívka, pocházející z malého městečka Drakovec, ležícího na severu Rudovřesu, lidově zvaného Rudé ostrovy. Její matka Emily tady vyrostla, zatímco Doreenin otec Robert pocházel z úplně jiného kontinentu.

Jejich příběh začal v romantické kavárně nedaleko univerzity, mezi hromadami knih a vůní kávy. Tam se jejich pohledy poprvé setkaly a oni se do sebe zamilovali. Po několika letech společného studia a láskyplného vztahu se vzali a rozjeli své kariéry právě na Rudovřesu. Zanedlouho se jim narodila Doreen a zdálo se, že nic nemůže jejich štěstí narušit.

Jenomže krátce po narození jejich dcery přišla zpráva, která změnila vše. Robertův otec zemřel a jemu zanechal nemalé jmění v podobě rozlehlých pozemků a rodinné realitní firmy. Rozhodnutí bylo těžké, ale po pohřbu se shodli, že se přestěhují do jeho rodné země, ležící daleko za Rudomořím, i Spojujícím mořem. Sovodar byl tak vzdálený Rudovřesu, ve všech možných směrech. Malebná vesnička Soví oko, odkud Robert pocházel, měla zvláštní kouzlo a Emily si ji během návštěv oblíbila natolik, že když Robert navrhl přestěhování, ani na chvíli neváhala.

Doreen zdědila krásu po své matce. Její pleť byla světlá, postava štíhlá a vlasy dlouhé a vlnité, barvy zapadajícího slunce. Svůj pubertální život trávila po boku svého nejlepšího, a vlastně i jediného přítele Maina. Jeho rodina se do vesničky přistěhovala necelý rok před jeho narozením. Žáro-písky opustila spousta rodin v zoufalé snaze o přežití. Nehostinnost pouštní země byla proslulá.

Maino patřil k těm, na které je těžké nehledět. Vysoký, atletický, velice pohledný kluk, s krátkými kudrnatými černými vlasy a velkýma očima barvy mléčné čokolády zabalené ve zlatém alobalu. Jeho původ byl více než zřetelný a kořeny pouštního lidu z Žáro-písků by nezapřel, ani kdyby chtěl. Mainova karamelová pleť působila teple a přitahovala pohledy dívek na celé střední škole. Doreen měla ale jiné zájmy a nepodléhala těmto povrchním touhám. Už dlouhé měsíce ji sužovaly prazvláštní sny, které jí způsobovaly husí kůže. Ovšem kromě toho měla jako každý teenager pocit, že se v jejím okolí vůbec nic zvláštního neděje. Netušila, že právě tyto sny jsou předzvěstí událostí, které jí navždy změní život.

Znovuzrození

„Když něco opravdu chceš, celý vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit.“

– Paolo Coelho

Venku před domem se stará pouliční lampa namáhavě probouzela k životu a problikávala, jak se jí zrovna zachtělo. Na okamžik ozářila noční ulici, a pak ji znovu ponořila do tmy. Maino ji pozoroval z otevřeného okna a to střídání světla a stínu v něm probouzelo zvláštní klid.

Ovšem když se otočil zpět do středu pokoje, klid byl pryč. Plný pochyb si prohlédl svou přítelkyni krčící se nad postelí.

„Ty to myslíš vážně, že jo? Jsi blázen!“ uhodil na Doreen.

Dívka seděla na své nedbale ustlané posteli a cpala do batohu opravdu podivné věci, na něž dopadal hrozivý stín Mainovy vysoké postavy, objevující se a mizející vlivem staré rozbité a věčně problikávající pouliční lampy a dodávající celé situaci mysteriózní nádech.

„Co je, Maino? Bojíš se?“ sykla a snažila se tvářit sebejistě. „No tak! Bude sranda. Nebud' takový posera.“ Jenomže její rychlé, třesoucí se ruce a chvějící se hlas prozrazovaly, že ani ona si svým rozhodnutím není příliš jistá.

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou. „Přijde mi to uhozený. Sama přece nevěříš, že by to mohlo fungovat.“ Lehce výsměšně si odkašlal.

„Proč ne? Ty už jsi to snad zkoušel?“ zeptala se vyzývavě a vrhla na něj nedůvěřivý pohled.

„Ne, nezkoušel,“ odsekl a ušklíbl se. „Protože vím, že je to blbost. Je to nemožný, chápeš? Jsou to jen pohádky na dobrou noc pro malé děti,“ posmíval se jí a prstem si při tom ťukal na čelo.

„No, jak myslíš, ale já jdu do toho,“ odsekla skoro až uraženým tónem, její oči se přimhouřily do zákeřné čárky a chvíli na něj zírala pohledem ukrývajícím rozhodnutí, které už nikdo nezlomí. Popadla batoh, vztekla jej hodila na rameno a zamířila ke dveřím svého pokoje.

Nervózně ukazováčkem přejížděla po klíce, zatímco v duchu hledala poslední slova, která by ho mohla přesvědčit. Mrzelo ji, že se dohadují. Nestávalo se často, že by se na něčem neshodli.

„Já to musím udělat, Maino.“ Pomalu se k němu otočila a v očích se jí mísil strach s odhodláním. „Pokaždé, když se mi o tom místě zdá, mám

ráno neodkladnou chuť tam jít. Dneska v noci byl ten sen ještě intenzivnější. Navíc se k němu přidávají i jiné... sny. Musím vědět, o co jde.“

Snažila se mu to vysvětlit, ale Mainův pohled byl stále plný nedůvěry a nepochopení. Její slova se od něj odrážela jako od zdi. Pár vteřin čekala na jeho reakci, ale on jen stál s důležitě našpulenými rty a s rukama v bok si ji pochybovačně prohlížel.

„Tak si užijej nudu,“ vyhrkla a z hlasu jí čišela rozhořčená směs vzteku a smutku. „Já se jdu bavit, čau!“ řekla velmi rychle a při odchodu za sebou práskla dveřmi.

„Ok! Tak se bav, ale nezapomeň mi pak přijít dát za pravdu, že to byla blbost, Dor!“ Přidával na intenzitě hlasu podle toho, jak se vzdalovalo dupání jejích traktorek směrem dolů po schodech, dokud nepráskla vchodovými dveřmi tak, že to muselo být slyšet až ve vedlejší ulici. Z okna jejího pokoje sledoval, jak se ztrácí v dálce. Poté se starostlivým pohledem do dálky jen tiše dodal: „*Dávej na sebe pozor, prosím.*“



Na prašné polní cestě, kousek před vstupem do lesa, se Doreen zastavila. Podívala se na své digitální hodinky, které ukazovaly přesně jedenáct hodin večer, a kousla se do spodního rtu.

„*Ještě mám tak hodinku k dobru,*“ zamumlala. „*Seber se, Dor. Není se čeho bát přece! Je to jen les. Velký černý les se spoustou hladových zvířat! Co mě to zase napadlo?!*“ zopakovala si důrazněji ještě jednou poslední větu.

Za znervózňujícího houkání sovy, sedící na blízkém stromě, vešla dovnitř. Ušla pár kroků a najednou měla zvláštní pocit, že se za ní cesta mezi stromy uzavřela. Jako by ji snad les už nechtěl pustit zpátky. Slyšela jen šepot stromů ve větru a zvuky zvířat, která ji zvědavě pozorovala z bezpečných úkrytů lesa.

Dívka opatrně našlapovala černou tmou, do které si svítila jen malou baterkou ve formě přívěšku na klíčkách. A přestože se snažila být tichá, pod jejíma nohama praskaly malé větvičky opadané ze stromů a poutaly na sebe pozornost lesních obyvatel.

„Dor! Dor! Počkej na mě!“

Uslyšela za sebou naléhavé volání a lekla se, až jí vypadly klíče z ruky, baterka zhasla a les kolem ní pohltila absolutní tma.

„Zbláznil ses?!“ vykřikla stále spíše šeptavým hlasem.

Klekla si na zem a začala slepě hrabat v mokrému listí a jehličí. Studená země byla kluzká a pod prsty cítila jen bahno a tvrdé větvičky.

„Maino, co tady, sakra, děláš?“ zasyčela. „Já myslela, že jsi chtěl raději zůstat v bezpečí máminy sukně,“ poznamenala jízlivě.

„Ano,“ usmál se trpce, „jsi sice nepochybně velice vtipná, ale já jsem se o tebe bál, víš? Co kdybys tady někde třeba spadla a zlomila si nohu. Nebo kdyby tě roztrhali vlci?? Napadlo tě to vůbec?!“ vyjekl, zděšeně se oběma rukama popadl za vlasy a rychlým pohledem zmapoval okolí, jako by se ti vlci měli každou chvíli vynořit z houští.

„Sakra, kde ty zatracené klíče můžou být?!“ nadávala tiše a přimhouřenými očima se v té tmě snažila zaostřit. „Vlci? Kde by se tady prosím tebe asi vzali? Dávno tu žádní nejsou, tak klid.“ Lehce obrátila své oči v sloup a dál se hrabala v mokré hlině.

„Ukaž, pomůžu ti,“ sklonil se k ní i Maino s dotčeným výrazem ve tváři. „Tak veverky, ty tady žijí. A abys věděla, tak taky umí být pěkně zuřivý!“ nenechal se jen tak odbýt.

„Veverky?!“ vyprskla se smíchem.

Náhle si všimli, že se cesta před nimi snad sama osvětlila. Bylo spíše jen šero, jako by nebylo ještě tak pozdě, a čas se vrátil o pár hodin zpět.

„Podívej se!“ špitla s úžasem. „Volá nás to k sobě.“

„Nebud' šílená!“ vytréštil nechápavě oči a s trochou strachu sjel svou nejlepší přítelkyni pohledem, jako by byla někdo cizí.

„No tak jdeme. Na klíče kašlu,“ mávla rukou a vykročila do světla.

Maino zaváhal jen na vteřinu, ale nezbyvalo mu nic jiného než ji následovat.

Společně postupovali strašidelným lesem a Doreen s každým dalším krokem cítila, že už se blíží na místo, o kterém se jí skoro každou noc zdá stále stejný sen.

„Kolik je hodin, Dor?“ zeptal se chvějícím se hlasem a neustále se nepřijemně ošíval a otáčel se nervózně za sebe, s pocitem cizích pohledů v zádech.

Doreen stiskla tlačítko na hodinkách a fosforově zelené světlo ozářilo její tvář. „Je tři čtvrtě na dvanáct, za chvíli už budeme na místě.“

„To je neuvěřitelný, vždyť není vůbec tma, nechápu, jak je to možné,“ zastavil se a podívil se tomu.

„Pojď, už jsme tady,“ šeptla a táhla ho za rukáv vpřed.

„No jo, vždyť jdu.“ S náležitě hlasitým mlasknutím si povzdechl.

Ocitl se na mírném kopečku kdesi v hlubokém lese.

Uprostřed kopce bil do očí velký balvan s rovnou plochou a kolem něj asi metr vysoké podstavce, rozmístěné zhruba devět stop od něj. Očividně toto místo nebylo dílem přírody.

„Vypadá to jako stůl,“ řekl Maino a s pozvednutým obočím odrýpl z kamene kousek mechu.

„To není stůl!“ Na okamžik se odmlčela se zatajeným dechem. „Je to oltář,“ vyhrkla s úžasem i respektem zároveň, a když přejela jemně svou dlaní po omšelém oltáři, v její mysli probleskl obraz masivní budovy, o které se jí zdá stále dokola a která v jejím snu stojí přesně na tom stejném místě jako tento zašlý oltář. Viděla to tak živě, až to s ní cuklo.

„Aha, co to znamená? Máš snad s sebou nějaký kuře, abys ho obětovala?“ zasmál se, ale byl to takový smích, který připomínal spíše pláč malé dívky, doplněný prosebným výrazem křičícím po ušetření jeho života.

„Hmm, vtipné, ale ne. Pojď mi radši pomoci. Do půlnoci musí být vše připravené.“ Sundala batoh ze zad, položila ho na kamenný oltář a začala vytahovat jeho obsah. „Takže, napřed postavíme svíčky.“

„Jasně, ale jak?“ zeptal se Maino a s předstíraným zájmem nakrčil obočí.

„Neboj se,“ pousmála se nadšeně. „Řeknu ti, jak na to. Doprostřed oltáře dej tuhle velkou černou svíčku, je to svíčka vesmíru a vedle ní tuhle bílou, to je oltářní svíčka. Potom, na severní stranu patří svíčka zelená, je to barva země, na západní stranu dej tuhle modrou, to je barva vody,“ podala mu ji a Maino ji umístil na podstavec z kamene na západ od oltáře.

„Teď jižní strana, červená svíce, je to barva ohně a nakonec východ, žlutá svíce, barva vzduchu.“

Doreen úkolovala svého přítele s lehkostí, jako by ji vedla neviditelná ruka a radostně pozorovala, jak se z jejího snu pomalu stává skutečnost.

„Hotovo, a co teď?“ obrátil se k ní čelem a hrdě na ni pohlédl. Oči mu v záři měsíce zvláště jiskřily.

„Doprostřed oltáře dej pentakl.“

„Aha... dobře. A k čemu to je, proboha?“ zajímal se trochu znepokojeně a pěticipou hvězdu držel za její vrchol jen dvěma prsty.

„Řekněme, že je to pentagram v kruhu. Může být dřevěný, jako je tento, anebo třeba z kovu. Později ti to vysvětlím, teď už nám dochází čas.“ Opět si netrpělivě prohlédla ciferník svých hodinek.



Do dlaní mu vtiskla dvě sošky. „Tady máš sošku Boha a Bohyně. Boha dej na levou stranu dopředu oltáře a Bohyni na pravou stranu. Nad pentakl postav kalich a nalij do něj víno.“

Podala mu i láhev ostružinového vína, dřevěný kalich položila na oltář a Mainovy ruce létaly vzduchem jako namydlený blesk. Její hlas byl pevný a nekompromisní, jako by to opakovala ze staré paměti.

„Vedle něj, na levou stranu, dáme misku na obětiny a kadidelnici se šálvějí pod ni a pod to zase athame a... proč se na mě tak díváš, Maino? Vypadáš, jako kdybys mě chtěl upálit,“ zvedla tázavě obočí a athamem držícím v ruce na svého přítele lehce ukázala.

„No... já... jen jsem nevěděl, že tohle všechno víš,“ vydechl a pozvedl ruce v gestu vzdávání se. „Jsi snad... čarodějka?“ zeptal se a hlasitě polkl. Možná až příliš hlasitě. Jeho pohled klouzal od její tváře k dýce a zpět. „A co ta miska na obětiny? Co je to? Já žádný zvíře obětovat nebudu!“

„Ne, bohužel ještě nejsem, ale chci být a doufám, že dnes v noci, se mi to vyplní. A miska na obětiny neslouží na zvířata nebo prolitou krev.“ Jemně se zasmála a zavrtěla při tom hlavou. „Slouží na koláče. Zrovna je tam můžeš dát,“ podala svému nedůvěřivému příteli krabičku s drobnými mandlovými půlměsíčky, jejichž vůně se okamžitě rozlila nočním lesem. „Takže dál. Pod athame patří hůlka a napravo od pentaklu zase miska na vodu a menší miska se solí. Nad ni ještě zvoneček a máme hotovo,“ řekla hrdě a stejně tak se i usmála. Vytáhla z batohu malou láhev s vodou z nedalekého potůčku a nalila malé množství do misky k tomu určené.

„Oltář je připravený.“ Podívala se vzrušeně na hodinky. „Máme už jen pět minut, než začne čarodějná hodinka. Měsíc je v úplňku a bude půlnoc. Taky jsou dožínky.“ Usmála se nad jeho nic nechápajícím obličejem. „To je takový svátek,“ dovysvětlila. „To se dějí záhadné věci, Maino.“ Znovu se pousmála a mrkla na něj.

„Já vím, co jsou dožínky!“ sykl dotčeně a přemýšlivě se zamračil, když tápal ve své paměti.

„Sundej si tričko a zuj si boty i ponožky. Taky to tak udělám.“

Byl nervózní a v neustálém mírném šoku, ale udělal to, co mu bylo řečeno. Polonahý a bosý stál nehnutě na místě a nevěřicně sledoval začínající rituál.

„Pojď sem, potřebuju tě tady vedle sebe,“ natáhla k němu ruku.

„Já... já jsem myslel, že bych se jen díval, víš.“ Rozpačitě se usmál s bolestným výrazem, který nesl jasné poselství beznaděje.

„Nešil! Já tě potřebuju tady, musíme to udělat spolu, jen tak to bude správně.“

„Ale... co bys dělala, kdybych nepřišel? Pokud mě potřebuješ, jak jsi věděla, že za tebou půjdu?“

„Blázníš?“ zasmála se a oči jí lstivě zajiskřily. „Znám tě od školky a vím, že bys mě nenechal jít samotnou do lesa uprostřed noci. A teď už přestaň trojčit a pojď sem ke mně. Já zatím zapálím oltářní svíce a šalvěj v kadidelnicích.“

Ztuhle a se strachem v očích udělal, oč žádala. Postavil se naproti ní, a jakmile se jí podíval do očí, najednou se mu ulevilo a strach z něj spadl.

„Neboj se,“ uchopila jej za ruce a pevně je stiskla. „Nikdy bych ti přece neublížila.“

Dívali se z očí do očí a Doreen viděla, jak se její přítel pomalu zklidňuje. Pustila jeho dlaně, svlékla si tílko a pohodila jej k jeho oblečení o pár metrů dál.

Maino sledoval Doreenino odhalené břicho a ňadra, a i když ji každé léto vidí v plavkách, tohle přece jen působilo docela jinak. Doreen se obrátila k oltáři a pohodila při tom svými dlouhými rudými vlasy. Mainův nepřítomný pohled doplňovala pootevřená ústa.

„Podprsenka...“, vysoukal ze sebe se stále nepřítomným *zombie* pohledem, který nehnutě směřoval na Doreeninu bílou podprsenku s růžovými kytičkami.

Pohlédla na něj a protočila panenky. Ukazováčkem a palcem zatahala za ramínko své podprsenky a toto gesto rázně doplnila i slovně: „Utři si slinu, Maino. Tu si nesundám!“

Vzala hůlku a vydala se k východnímu podstavci se žlutou svící. Namířila hůlku směrem k zemi a řekla svému příteli klidným hlasem: „Teď nic nedělej a nemluv na mě. Musím se soustředit.“

Zavřela oči a směřovala veškerou svoji energii k hůlce. Zhluboka se nadechla a vydechla. Otevřela oči. Začala obcházet kolem podstavců a pronášela opakovaně:

„Vytvářím posvátný kruh, který bude chránit místo v něm před vším zlým. Nepronikne do něj žádná negativní energie. Toto místo je požehnané a čisté, plné lásky a míru.“

Maino si všiml, že se z hůlky line tenké bílé světlo, jako by Doreenina energie proudila skrze její hůlku ven. Udiveně ji sledoval, zatímco dívka obcházela oltář a tvořila kruh. S každým jejím krokem se linie světla

stávaly jasnějšími, až se před jeho očima vznesly vzhůru a uzavřely jeho i ji do světelné koule. Tříkrát kruh obešla, a když byl dokončen, přešla k oltáři a položila hůlku zpět.

Namísto ní vzala bílou oltářní svíci a odebrala se opět k východnímu podstavci. Od bílé svíce zažehla plamen východní svíce a postupně rozžehla i jižní, západní a severní. Poté se vrátila k oltáři, zapálila černou svíci a bílou položila zpět na její místo.

Soustředila svoji energii do ukazováčku pravé ruky, ponořila jeho špičku do misky se solí a řekla:

„Tato sůl je solí života. Ať je tato sůl čistá ve jménu Boha a Bohyně.“

Vzala tři špetky a postupně je hodila do vody se slovy:

„Ať posvátná sůl odstraní z vody všechny nečistoty a posvětit ji.“

Prstem zamíchala obsah misky třikrát ve směru hodinových ručiček. Vzala misku se svěcenou vodou k východu. Opět po směru hodinových ručiček kráčela podél kruhu a postupně jej kropila. Poté položila misku na oltář, vzala doutnající šálvěj a totéž udělala i s kadidelnicí. Od východu podél kruhu s ní kývala ze strany na stranu, až došla opět k východu.

Vrátila se k oltáři, položila kadidelnici a pronesla:

„Jsme v posvátném kruhu vytvořeném v lásce a míru.“

Namočila ukazovák do svěcené vody a na čele, v místě třetího oka, si s ním nakreslila kříž v kruhu a na hrudi pentagram, těsně nad srdcem. Totéž udělala i Mainovi, který ji uchváceně a s obdivem sledoval. Vypadala jako kněžka starého kultu, jako by to dělala odjakživa, nespoutaná a tak přirozená. Sledoval ji, jako kdyby byla jediná na světě. I když pro něj vlastně opravdu byla.

Obklopená voňavým kouřem šálvěje zvedla ruce k noční obloze a pronesla:

„Vzývám prastaré Bohy, aby byli přítomni dnešnímu rituálu na jejich počest. Bohyně Matko, jsi Paní Měsíce, dárkyně života, Bohyně plodnosti, jsi Matka všeho a všech, prosím, provázej nás na naší nové životní cestě. Bože Otče, jsi Pán Slunce, podsvětí i smrti. Jsi Pán lovu a Otec všeho a všech, prosím, provázej nás na naší nové životní cestě. Chraňte nás a ved'te nás. Staniz se!“

Pozvedla pohár s vínem a ulila trochu vína na zem vedle oltáře jako oběť Bohům se slovy:

„Pro Boha a Bohyni!“

Napila se a podala pohár Mainovi. Poté, co se také napil, pohár vzala, vrátila jej zpět na místo a zvolala:

„Nyní je chrám postaven!“

Přistoupila k němu a nedočkavě natáhla své dlaně k těm jeho.

„Maino, chyt' mě za ruce a opakuj po mně. *Bože a Bohyně, pokorně Vás žádáme, vyslyšte nás! Propůjčte nám Vaši moc! Vždy ji budeme chránit a nikdy ji nezneužijeme ke zlu. Vyzývá Vás a Vaši starověkou moc! Obdarťe nás darem Vaší magie! Staniž se!*“

Vítr se zvedl a obklopil kruh jako tornádo, ve kterém se dokola točilo jehličí a listí tamních stromů spolu s kamením. Svíce se rozhořely obrovským plamenem, jako by se samy chtěly dotknout černé oblohy. Znak na jejich hrudi a čele se pomalu rozzářily světlem mléčné barvy, a s každým úderem jejich srdcí zářily jasněji.

Doreen s Mainem sotva drželi rovnováhu, ale se silně zavřenými víčky stále opakovali tato slova, a pokaždé s větším důrazem. Na nebi se honily blesky a osvětlovaly jejich napjaté tváře. Ohlušující burácení vyhánělo zvířata z jejich nor a úkrytů, a jako by je snad něco volalo, shromáždili se okolo posvátného kruhu, zrovna jako svědci znovuzrození síly Bohů.

Nebe se doslova roztrhlo a se sedmým vyřknutím modlitby se do Doreen a Maina spustil sloup oslepujícího světla s nezměrnou silou, jejíž energie vytrhla jejich ruce ze vzájemného sevření, a Doreen a Maina odhodila jako hadrové panenky daleko od sebe. Oba dva již v bezvědomí upadli na zem, světlo se rozplynulo v kruhu, oheň svící uhasl a zvířata opět zmizela v lese.



Vyšlo slunce, Maino se pomalu probudil a to, co uviděl kolem sebe, mu vyrazilo dech. Na místě, kde byl ještě v noci vyznačen kruh, zela půl metru široká prasklina, na jejíž dno nešlo dohlédnout. S otevřenou pusou a vyděšeným pohledem se rozhlédl po kopci, hledající Doreen. Spatřil ji, jak pokrytá jehličím a listím leží na druhé straně oltáře a rozběhl se k ní.

„Dor! Dor! Jsi v pořádku?!“ Přiběhl k ní a rychle u ní poklekl.

Nereagovala, snažil se ji vzbudit, ale nešlo to. Třesoucí se dlaní si přejel po obličejí. Rozhlédl se po okolí a přemýšlel, co bude dělat dál, ale jeho vlastní tlukot srdce mu hučel v uších a nedovolil mu se soustředit.

Nedaleko od něj pod stromem spatřil Doreenin běžový nátělník a své červené tričko s potiskem pavouka v síti. Oblékl sebe i Doreen a vzal ji do náruče.

„*Pojď, Dor, půjdeme domů.*“ Překvapilo ho, jak se mu zdá lehká, ale nevěnoval tomu tolik pozornosti a pospíchal ven z lesa.

Tou dobou už byli Doreeniny rodiče z domu pryč. Doreen ráno nehledala, protože má letní prázdniny, a tak oba dva vždy vstávají dříve než ona. Mysleli si, že ještě vyspává.

Maino ji uložil do postele, ale nehnul se od ní ani na krok. Sledoval ji, jak spí. Očima plnýma obav a tiché oddanosti.

„*Co budu dělat, sakra!*“ Položil si tvář do dlaní a třel si jimi obličej stále špinavý od hlíny. Najednou se mu zdálo, že slyší někoho volat jeho jméno. Rychle zvedl hlavu a pozorně poslouchal, odkud ten hlas vychází.

Prošel celý dům, ale nikoho nenašel.

V předsíni se zastavil. Ten hlas se zdál být stále naléhavější. Pomalým krokem se sunul do vstupní haly a srdce mu bušilo jako o závod. Velice opatrně položil ruku na kliku vchodových dveří a s lehkým zavrznáním je otevřel.

K jeho překvapení tam stál asi dvacetiletý kluk. Na sobě měl upnuté černé kalhoty, které zdobil černý opasek s modrobílým vyšíváním. Uprostřed opasku svítila velká kovová přezka s vyrytými symboly Boha a Bohyně. Tedy měsíc v úplňku, ze dvou stran – západní a východní, ho doplňoval srpek měsíce a na severní straně dva rohy. Bílý dlouhý kabát dával vyznít modročerné košili – pod krkem rozepnuté a úhledně zastrčené do kalhot. Blondáté kudrnaté vlasy měl stažené do culíku, ze kterého mu jemně spadaly kratší pramínky a lemovaly jeho ostře řezaný obličej.

„Zdravím, Maino, jaká byla noc?“ utrousil trošku povýšeně.

Chlapec zamrkal. „Cože?“ zeptal se překvapeně a jako želva k neznámému NESympaťákovi natáhl svou na stranu nakloněnou hlavu. „Kdo jsi?“

„Já?“ tázal se cizinec. „Já jsem Zaniel. Těší mě a teď, když jsme se seznámili, pusť mě dál. Doreen mě potřebuje.“

„Co? Cože? Počkej, nemůžu tě pustit dál. Jak si to vůbec představuješ? A ty... znáš Dor? Odkud? Nikdy jsem tě neviděl!“

Zaniel se pousmál stejně drze, jako se na Maina díval a suše konstatoval: „Na to teď nemáme čas, ustup!“ odstrčil ho a spěchal za spící Doreen.

Když přišel k její posteli, vypadala, že jen spí, odpočívá.

Maino přiběhl vzápětí za Zanielem. „Co je jí? Ty to víš, co s ní je?“

„Ano, je v bezvědomí. Příliv síly od Bohů byl příliš velký a ona jej neunesla. Poslali mě sem, abych jí pomohl.“

„Jak to, sakra, víš? Byli jsme tam jen my dva, nikdo jinej u toho nebyl. Počkej, poslali tě... kdo? Bohové? Chceš mi jako tvrdit, že jsi snad... anděl?“ Začal se smát. „To je přece nemožný!“ dodal výsměšně.

„Myslíš?“ zeptal se Zaniel klidně, téměř bez výrazu. „Teď odejdi a nech mě pracovat.“ Doprovodil svou žádost pohybem ruky směrem od sebe.

„Nikam nejdu!“ sykl Maino tvrdohlavě. „Já ji tady s tebou samotnou nenechám.“

„Dobrá, tak zůstaň,“ souhlasil přidržený cizinec rezignovaně. „Ale alespoň mlč, a ať se děje cokoli, nezasahuj.“

Pohlédl na Doreen a pár chvil si ji se zájmem prohlížel. Posadil se k ní na kraj postele a jemně jí odsunul pramínek zrzavých vlasů z obličeje.

„Buď klidná, krásko. Pomůžu ti,“ zašeptal.

Položil pravou ruku na její čelo a levou na srdce. Zavřel oči a soustředil se. Z jeho dlaní začalo proudit krásné, hřejivé bílé světlo.

„Co to děláš?“ zakřičel Maino.

Zaniel však nereagoval, musel se soustředit, aby jí pomohl.

Trvalo to jen pár desítek vteřin. Světlo ze Zanielových rukou ustalo a Doreen se začala pomalu probouzet. Otevřela oči a nad sebou spatřila neznámého mladíka, z jehož blond vlasů vykukovaly snad ty nejpronikavější modré oči, jaké kdy viděla.

Měly barvu jako to nejčistší nebe bez jediného obláčku. Zamrkala v domnění, že se jí to jen zdá a zaostříla zrak na toho neznámého krásvance.

Zaniel se pyšně pousmál. „Vítej zpět, ospalče,“ usmál se široce a pramínek andělských vlasů si pravou rukou pomalu zastrčil za levé ucho.

Doreen v životě krásnější úsměv neviděla, byl milý, koketní a zároveň trochu drzý. Zanielova pleť vypadala jako pleť dítěte, krásně čistá a světlá. Jeho rty měly barvu rozkvetlé růžové růže.

Postavil se a natáhl k ní ruku. „Pojď, musíš vstávat, krásko.“

Když mu podala tu svoji a jejich prsty se dotkly, zdálo se Doreen, jako by statická elektřina projela celým jejím tělem.

„Co to bylo?“ zeptala se vyplašeně a způsobem, jako kdyby si uvědomila, že tuto otázku ani nechtěla vyslovit nahlas.

Zaniela to také překvapilo, ale nedal na sobě nic znát. „To nic, pojď.“

Doreen se postavila na nohy, ale byla ještě moc slabá a zatočila se jí hlava. Málem by upadla, ale andělský kluk ji zachytil dřív, než dopadla zpátky na postel.

„Ne tak rychle,“ pronesl měkce, přidržel ji a pohledem ji ujistil, že je v bezpečí. „Jmenuji se Zaniel, byl jsem poslán, abych ti pomohl. Vlastně vám oběma.“ Letmo sjel zrakem na Maina a navrátil jej zpět k ní.

Doreen se nezmohla na slovo, byla uchvácená mladíkovým hlubokým a podmanivým pohledem. Naprosto jí vzal dech.

Ovšem Maino z něj až tak uchvácený nebyl a jeho zjevnému kouzlu nepropadl.

„Co jsi to s ní udělal? To světlo ti šlo z rukou! Jako přímo ze tvých dlaní! Já se tě ptám, co jsi zač? A co to je za jméno, Zaniel? Zní to jako salát,“ ušklíbl se a ruce si složil důležitě na hrudi.

„Jak už jsem ti řekl, Maino, byl jsem poslán, abych vám pomohl,“ opakoval se tajemný mladý muž a při tom ladně pomohl Doreen opět nalézt rovnováhu na vlastních nohách, za což se mu odměnila rozkošně stydlivým úsměvem.



Učit se, učit se, učit se

„Vše, co si dokážete představit, je skutečné.“

– Pablo Picasso

„Musím si dát kafe,“ špitla zrzka, když se nenápadně vymanila ze Zani-elova náručí.

Přesunuli se do kuchyně, kde Doreen začala chystat kávu. „Dáte si taky... někdo?“ dodala po krátké pauze a přejela pohledem z Maina na Zaniela.

„Já nechci kafe. Já chci vědět, co to má všechno znamenat?!“ Maino už začínal být opravdu naštvaný. „Hele, to byla vážně perná noc a ještě pernější ráno, takže, Zanieli, mohl bys být tak hodný a vysvětlil bys nám, o co tady vlastně jde?!“

„Jistě. Posad' se a já ti vše řeknu,“ odpověděl Zaniel, ale jeho rty se ani nepohnuly.

„Díky, to budeš hodnej,“ řekl mladík odevzdaně s pohledem do země, když se sesunul na barovou židli u kuchyňské linky.

Doreen na něj nechápavě pohlédla, zatímco házela do püllitrového hrnku jednu lžičku rozpustné kávy za druhou. „Za co mu děkuješ?“

„Přece... ty jsi ho neslyšela?“

„Ne, pokud vím, nic neříkal,“ pokrčila rameny, zatímco plnila hrnek vroucí vodou z konvice.

Zaniel se pobaveně pousmál. „Maino, ona mě nemohla slyšet, protože jsem to neřekl nahlas, jen jsem si to myslel. Chápeš?“

Maino vykulil oči „Ehm... ne.“

„Tak to vysvětlím jinak, včera jste žádali Bohy o dar, je to tak?“

„Ano,“ souhlasila Doreen usrkávající svou horkou kávu s mlékem.

„Dobře,“ pokračoval Zaniel. „Vyšlo vám to. Bohové vás vyslyšeli. Maino, ty jsi dostal dar telepatie, můžeš číst myšlenky druhým lidem, nebo k nim v myšlenkách promlouvat. Také je můžeš pomocí své mysli ovlivnit.“

„To je vtip, že jo?“ zasmál se nevěřící, ale při pohledu na nasupěnou Doreen probodávající ho pohledem okamžitě svěřil rozesmáté koutky a zvěšněl.

„Ne, Maino, není to vtip a také to není všechno. Oba jste dostali dary dva. Tvůj druhý dar je ovládání živlů. Oheň, voda, vzduch i země, všechny tyhle živly můžeš ovládat.“

„Doreen,“ obrátil se k ní a jeho hlas náhle zjhl. „Tvé dary jsou jasnozřivost a telekineze, můžeš vidět budoucnost i minulost předmětu nebo člověka, kterého se dotkneš, a svou mysl můžeš hýbat věcmi. Kromě těchto darů získáváte oba ještě jeden dar. I když ne tak docela. Tento dar vám Bohové spíše více odemkli. Abyste to měli jednodušší, nyní můžete plně praktikovat magii. Jinými slovy, můžete čarovat.

Což jste mohli i předtím, každý to má v sobě, jen s tím někdo umí pracovat více a někdo méně. A někdo vůbec,“ zpražil Maina pohledem a vyhloudil při tom na své bezchybné tváři nevinný úsměv. „Já jsem s vámi jen z toho důvodu, abych vám pomohl tyto schopnosti plně ovládnout. Až se tak stane, vrátím se zpět. Tedy vlastně vy... se vrátíte zpět. Omlouvám se, mám nějaké časové okno, či co.“ S povzdechem se pousmál a dvakrát si zlehka ťukl na spánek.

Doreen se na něj upřeně zadívala, zhluboka se nadechla a oči se jí rozzářily. „To je úžasný! Po tom jsem vždycky toužila a teď se to opravdu děje. Nemůžu tomu uvěřit.“

„Ne tak rychle, krásko. Jako všechno v životě, ani tohle není zadarmo. Bohové nahlédli do vašich srdcí a usoudili, že je máte čistá a zároveň dost silná k boji.“

„K boji? K jakému boji?“ zamračila se Doreen a pomalu položila hrnek s kávou na stůl.

„K boji dobra proti zlu,“ řekl a jeho tvář potemněla. „Od počátků věků spolu dobro a zlo svádí boj o vládu nad světem. Teď má zlo nové eso v rukávu, se kterým chce zaujmout místo na pomyslném trůnu moci.“ Zaniel pomalu obcházel Doreen a dále vysvětloval. „Proto tě Bohové přivábili k sobě. Měla jsi stále větší nutkání studovat magii, vždy tě lákalo tajemno a vše nevysvětlitelné a také ty tvé nepochopitelné sny o jednom tobě zatím neznámém místě.“ Tajemně se na ni usmál.

„Mrtvý les,“ špitla zamyšleně.

„Přesně tak,“ přitakal tiše. Naklonil se k jejímu uchu tak blízko, až ucítila jeho dech.

Doreen pootočila svou tvář blíže k té jeho a koutky úst se jí roztáhly v lehkém úsměvu. Mladík pokračoval v chůzi a jeho nadšený pohled přeskočil na Maina.

„Maino,“ promluvil hrubším tónem, „i když tebe takové věci nikdy moc nezajímaly, tak stejní Bohové přitáhli tvou pozornost k Doreen. Tento osud vás čekal již od vašeho narození. Tví předci, Doreen,“

obrátil se znovu k ní, byli čarodějové a čarodějky, ti nejmocnější z různých koutů Osmimoří. Máš toto umění v genech, tvá krev je krví mágů, kteří se zdokonalovali v magii tisíce let a každá generace je silnější a mocnější.“

Elegantně spojil své ruce za zády a pokračoval v pomalé chůzi směrem k Mainovi.

„Ty, Maino, máš ve své pokrevní linii velké bojovníky a velmi silné osobnosti. Byli to strážci magie. Pomáhali udržovat rovnováhu, která musí panovat ve všech světech.“

Zastavil se mezi nimi a zvedl bradu.

„Od této chvíle se začnete učit používat své schopnosti, abyste co nejdříve mohli naplnit svá poslání. Zavedu vás někam, kde jste ještě nikdy nebyli. Na kraji vesnice, kousek od vstupu do lesa, se nachází magický portál do jiného místa a času. Pro nás...“ ukázal sám na sebe, „čas na tom místě neexistuje. A odtěd... nebude existovat ani pro vás,“ obrátil své prsty a ukázal zase na Maina s Doreen. „Nikdo si ani nevšimne, že jste byli pryč, sbalte si nějaké oblečení a to nejnnutnější s sebou. Odcházíme ihned.“

Oba dva souhlasili a pod jeho vedením se vydali na cestu. Doreen nevěděla přesně proč, ale na rozdíl od Maina měla pocit, že mu můžou důvěřovat. Zaniel je dovedl k portálu, jak slíbil. Zastavili se na konci polní cesty, těsně u stromů. Maino s Doreen se rozhlíželi po okolí, ale nic neviděli.

„Ok, takže jsme tady. Kde máš ten portál? Žádný nevidím, kupodivu,“ zasyčel Maino vztekale a věcmi přecpanou sportovní tašku hodil vedle sebe do trávy.

„Maino, nebuď protivný!“ upozornila ho Doreen, zaskočená jeho nevykykle podrážděným chováním a nervózně posunula popruh svého zeleného batohu na rameni. „Zaniel nám jistě všechno vysvětlí. Je to tak, Zanieli?“ usmála se na něj a on jí úsměv opětoval. Jiskření mezi nimi div nezapálilo les.

Chvilku se na sebe culili a pak Zaniel promluvil: „Jistě, vše se včas dozvíte.“ Udělal dva kroky k Doreen, těžký batoh jí stáhl z ramene a hodil si jej na záda.

Obrátil se k louce, která se rozprostírala mezi lesem a potokem. Mával rukou a v okamžiku se objevil obrovský bíločerný kruh s mihotajícími se tečkami, nořícími se do středu kruhu a zase zpět.

„Toto je magický portál, který nás zavede do...“

„Jinýho místa a času. Jo... to už jsi říkal,“ skočil mu do řeči Maino s pohrdavým úšklebkem. Bylo na něm vidět, že na rozdíl od Doreen není ze Zaniela vůbec nadšený.

„Omluv Maina,“ otočila se čelem k Zanielovi. „On je trošku neurotický!“ řekla důrazně a bodavě pohlédla na svého šklebícího se přítele.

„Fajn, už neřeknu ani slovo! Ale říkám ti, Dor, že tohle se mi vůbec nelíbí. Ani trochu.“

„Chyťte mě za ruce. Na nic nemyslete. Úplně si vyprázdněte mysl,“ požádal je Zaniel. „Pro některé to nebude až tak těžké,“ neodpustil si malé popíchnutí už tak napnutého Maina a podíval se spokojeně do dálky skrze něj, jako by tam ani nebyl. „Zavedu nás, kam potřebujeme.“

Obrátil své ruce dlaněmi vzhůru a se zájmem sledoval, jak do jedné z nich jemně vplula ta, která patřila jeho nové svěřenkyni. Po jednom obrácení očí v sloup a něčemu, co by se dalo nazvat nadávkou v jazyce pouštního lidu, uposlechl i Maino.

Společně vstoupili do portálu a v příští chvíli už stáli na jeho druhé straně.

Kam oko dohlédlo, rozléhala se nádherná harmonická příroda. Stáli na louce poseté lučním kvítím. Z jedné strany kolem louky se táhl kraj lesa a z druhé strany protékal potůček s průzračně čistou vodou. Vypadalo to skoro jako místo, ze kterého odešli, ale bylo to tam mnohem krásnější, zelenější. I vzduch se zdál být jiný, čistý a voněl rozkvetlou loukou, jehličím, listovím a vodou. Široko daleko nebylo vidět jediné stavení, žádné domy, cesty, ani lidi. Jen louky a stromy.

„Kde to jsme?“ zeptal se Maino uchváceně, tentokrát bez špetky ironie.

„Jsme stále na stejném místě a přitom na jiném,“ odpověděl Zaniel klidně. „Tohle je tatáž louka, tentýž les, které znáte. Stále jsme v Sovím oku, ale nacházíme se v době, kdy lidé ještě věří v Bohy a dobrotu v srdci. Nemají auta ani obrovské domy. Váží si jeden druhého a navzájem si pomáhají. Možná, když budete chtít, můžeme se tady trochu porozhlédnout,“ usmál se mile a při pohledu na rozzářenou Doreen mu očka jen plála.

„To je nádhera! Až se mi tají dech,“ vydechla ohromeně Doreen a fascinovaně se rozhlížela kolem sebe.

„Pojď, Doreen,“ natáhl k ní blondák svou ruku. Podívala se na jeho dlaň, která nepochybně toužila po té její.

„Kam půjdeme?“ zeptala se stydlivě.

„Oh, málem bych zapomněl,“ nervózně si odkašlal a jeho pohled směřoval směrem k Mainovi. „Chci vám někoho představit...“

Doreen vložila svou ruku do té Zanielovy a nechala se unášet krásou okamžiku.

„A co já? Mě za ručičku nepovedeš?“ utrousil Maino dosti nevybíravě.

„Ne, promiň. Tebe povede ona,“ ukázal prstem na dívku, která se najednou vynořila ze vzduchu přímo vedle něj.

Maino sebou trhl a polekaně uskočil. Avšak jen co se na ni podíval, rychle pookřál. „Aha... no... tak...“ zakoktal se a rozpačitě se zasmál. „Takže... ty jsi kdo? Taky anděl?“ Prohlédl si ji ještě podrobněji.

Dívka byla oděná do tmavého rolákového vršku a krátké kožené sukně. Za zády jí vyčnívala dřevěná hůl a čechrala její krátce střižené černé vlasy.

„Ne,“ odvětila klidně. „Já jsem druidka, pomůžu ti s výcvikem ovládání živlů, aby ses nám náhodou nespálil nebo neutopil. Mé jméno je Taraxa. Ráda vás oba poznávám.“

S těmito slovy poklekla na jedno koleno, zabořila dlaně hluboko do trávy a zavřela oči.

Maino si všiml, že ze země přímo do Taraxiných rukou proudí zelená energie. Zaniel se při pohledu na Maina lapajícího po dechu usmál a rozhodl se nejprve vysvětlit, co se vlastně děje. Neochotně a s trochou rozpaků pustil Doreeninou dlaň a složil si ruce za zády.

„Taraxa, jak už bylo řečeno, je druidka. To znamená, že je spjata s přírodou a její magií. Pochází z kmene Gatarů, kteří žijí na druhé straně lesa. Dokáže čerpat energii ze stromů i z půdy samotné. Rozumí zvířecí duši i řeči a stejně jako oni, tak i ona pozná nastávající změnu počasí, nebo vyčítí blížící se nebezpečí. Má, řekněme, šestý smysl. K tomu všemu má ještě dar teleportace. Může se přemístit, kamkoliv bude chtít. To ovšem vyžaduje uvolnění obrovské dávky její energie, musí ji tedy ihned dočerpat, aby se mohla opět teleportovat.“

„No, to je... úžasný,“ konstatoval Maino okouzleně a pokýval při tom hlavou.“

Taraxa se hrdě pousmála a zvolna povstala. „Teď můžeme pokračovat. Maino, polož na mě svou ruku. I ty, Zanieli.“

Když to udělali, zavřela oči.

V tu chvíli se kolem nich prohnal lehký vánek, nesoucí trošičku suché trávy a listů. Zaniel v rychlosti popadl Doreen opět za ruku, a když vánek přelétl od jejich nohou až k hlavě, všichni čtyři zmizeli.

Objevili se před obrovským honosným chrámem uprostřed lesa.

Doreen se rozhlédla zamyšleně po okolí a lehce se začervenala, když zjistila, že stále svírá Zanielovu dlaň ve své. S roztomilým úšklebkem ji pustila a zastrčila si obě ruce do kapes na svém pozadí.

„Zanieli, ale to místo já znám ze svých snů. Tady má být přece ten oltář. Ale ta budova... tu budovu znám taky,“ řekla překvapeně a s pohledem na stavení naklonila hlavu na stranu.

„Ano, máš pravdu. Za pár set let tady bude opravdu už jen rozbitý oltář. Jenomže teď jsme sice na stejném místě, ale v jiné době, nezapomeň. Vítejte v chrámu Světla. Tady teď budete chvíli žít a trénovat.“

Taraxa nedokázala odtrhnout oči od Maina. Byl jí tak povědomý. Jako by ho znala, ale nemohla si uvědomit, proč z něj tento pocit má.

„Pojď, Maino, ukážu ti tvůj pokoj,“ řekla po chvíli a pobídla ho k chůzi lehkým dotekem jeho paže.

„My také půjdeme,“ napřímil se Zaniel. „Chceš udělat exkurzi po chrámu?“

„No jasně,“ usmála se nadšeně mladá čarodějka.

Když vstoupili bránou do chrámu, ocitli se opravdu v jiném světě. Masivní zdi zdobila hliněná omítka s přírodními vzory listí, větví stromů, květin a různých zvířat. Podlaha byla také z hlíny a ze všech stran ke středu byl vysázený a z drahých kamenů utvořený znak slunce, na severní straně doplněný o dva rohy. A přesně na tom místě se nacházel oltář a kolem něj kamenné podstavce. Po obou stranách haly se táhlo široké schodiště, které vedlo do obytného prostoru.

V prvním patře se nacházela kuchyně a velká jídelna snad pro dvě stě lidí, podlaha byla opět z hlíny, ale namísto slunečního znaku zde byl vysázený znak měsíce v úplňku a k němu z každé strany dorůstající a couvající srpek měsíce. Stěny zdobila hliněná omítka s opakujícím se vzorem jako ve vstupní hale.

„To je taková výzdoba v celém chrámu?“ zeptala se Doreen s úžasem a dlaní při tom přejela po vzoru na zdi.

„Ano,“ odpověděl Zaniel a pohlédl na podlahu. „Sluneční znak patří Bohu a trojitý měsíc zase Bohyni. Působí to tady chladně, já vím, ale neměj strach, v pokoji budeš mít i koberec a nějaké kožešiny, abys nenaštydla,“ pousmál se. „Tak jdeme dál.“

Naproti jídelně se rozléhala velká společenská místnost, knihovna a pracovna v jednom. Dlouhá široká chodba končila dalším schodištěm, které vedlo do posledního patra.

„Tady je to obrovské,“ rozplývala se. „Zvenku to tak ani nevypadá. Jak je možné, že z chrámu zůstane jen oltář?“ zajímala se, když pomalu procházeli chodbou a vstupovali do společenské místnosti.

„Neptej se mě. Já to nevím. Třeba se sama podíváš do minulosti u oltáře, až se vrátíte do času a místa, odkud jsme sem přišli. Tedy pokud budeš chtít. To už budeš svou moc dostatečně ovládat.“

„A ty se vrátíš s námi?“ zeptala se koketně a zároveň s jistou obavou z odpovědi.

„Já se s vámi nemůžu vrátit zpět. Není to má doba, jestli mi rozumíš. Můj úkol je vám pomoci dosáhnout poznání vaší moci, abyste se s ní naučili pracovat. Pak už to bude jen na vás,“ sevřel rty při pohledu na její zklamaný úsměv.

„To je mi líto,“ řekla smutným hlasem a položila Zanielovi dlaň na rameno. V tom okamžiku sebou trhla a vzlykla úlekem.

Uviděla útržek Zanielovy budoucnosti. Tedy přesněji jeho a její budoucnosti. Viděla, jak spolu stojí ve společenské místnosti, a on jí podává nějaký starý medailon.

Když se pro něj natáhla, dotkla se jeho ruky a jejich pohledy se setkaly. Bylo mezi nimi tolik vzrušení, tolik vášně a lásky. Věděli, že nic z toho nemůžou mít. Neměli by cítit to, co cítí. A přesto bylo v tu chvíli všechno ostatní nepodstatné. Už nemohli dál předstírat, že jsou jen učitel a studentka.

Po dlouhém pohledu do očí a přemáhání sebe sama, se vášnivě políbili. Bylo to jako výbuch sopky. Tolik emocí Doreen nikdy v životě necítila. V tom okamžiku vidění skončilo a ona se vrátila zpět do bdělosti. Otevřela oči a vrátila se do reality. S bušícím srdcem a pocitem, na který nedokáže zapomenout.

„Co jsi viděla?“ zajímal se překvapeně. Nebyl si vědom, že by mohla číst i jeho budoucnost, vždyť on není tak úplně obyčejný člověk.

Doreenin tvář celá zrudla studem z toho, co zahlédla. Všechny pocity z jejího vidění cítila i teď, v přítomnosti. Nevěděla, co mu má říct.

Nadechla se. „Já... já... Bože, tady je ale horko!“ Trochu si protřepala tričko, aby se ochladila. „Viděla jsem, jak se spolu učíme a musím říct, že jsi skvělý...“ Vzpomněla si na okamžik, kdy se jejich rty dotkly, a celé její tělo se zachvělo. „Emmm... u... čitel...“, dokoktala, vydechla a plně procítila trapnost situace.

Věděla jednu věc. K Zanielovi ji táhne nějaké pouto. Něco silnějšího než pouhé zalíbení. Doufala, že ona dostala od Bohů darů víc, kromě

vidění a telekineze snad ještě jeho. V ten moment, kdy ho poprvé uviděla, jak se nad ní sklání v jejím pokoji poté, co ji vyléčil, se navěky ztratila v jeho nádherných, nebeských očích.

„Doprovodím tě do tvého pokoje a s učením začneme hned zítra,“ řekl něžně a upřel na dívku uhrančivý pohled. „Nemáš hlad?“ zeptal se ještě, než odešli ze společenské místnosti a snažil se nedat na sobě znát, jak moc se mu ve skutečnosti nechce ji opustit.

„Možná bych něco snědla,“ připustila a s pohledem do jeho očí se jí do mysli vedrala vzpomínka na dotek jejich rtů. Pevně zavřela víčka a zatřásla hlavou. „*Sakra!*“ vyjekla co nejtišeji a opět zrudla studem při pohledu na svého nic nechápajícího průvodce.

„Víš co? Něco ti přinesu do pokoje. Můžeš tam na mě počkat a třeba si vybalit. Tvé věci už tam jsou,“ rozpačitě se pousmál a taktně jí svou dlaní naznačil směr chůze. Když prošla kolem něj, složil si ruce za zády a pobaveně se zaculil, zatímco ji následoval.

Mezitím se Maino seznamoval s Taraxou.

„Takže... ty jsi druidka, správně?“ Usmála se a přikývla. „Můžeš mi prozradit, jak mi chceš pomoci s mýma... no... schopnostma? Nemůžu si na to slovo zvyknout,“ stydlivě se zasmál a zavrtěl při tom nevěříčně hlavou.

„Musíme se zaměřit hlavně na soustředěnost, ta ti evidentně chybí spolu s trpělivostí. Musíš se naučit uklidnit svou mysl. A s tím ti pomůžu já,“ zatvářila se trochu domýšlivě a položila si dlaň nad prsa. Oba se lehce zasmáli a pokračovali v pomalé chůzi.

Vyšli schody až nahoru a zastavili se u třetích dveří vpravo.

„Tady je tvůj pokoj, určitě si potřebuješ odpočinout a nezapomeň, brzy ráno začínáme s tréninkem,“ připomněla se vztyčeným ukazováčkem. „Pošlu ti sem někoho s večeří.“

„Jasně, máš pravdu. Dneska to bylo náročný, to ti teda povím. Tak díky a dobrou, Taraxo.“



Brzy ráno vstávala Doreen překvapivě odpočatá.

„Dobré ráno, Zanieli,“ pozdravila stydlivě, když vešla do jídelny a spatřila jej sedět u jednoho ze stolů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Světlo mezi stíny.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.